

en komedie om at slå en relation ihjel

det kontaktløse forhold

DET OLSKE ORKESTER

Kære publikum

Vi er i Det Olske Orkester optagede af det eksistentielle tragikomiske univers, det levende og det døde udtryk hos mennesket og hos dukken, performerens fysiske evne til at manipulere levende og dødt materiale og evne til at tabe eget liv og vilje på scenen og transformere sig til forumbart materiale.

Med trilogien *Overlevelse i nyere tid* – forestillingerne *Det førerløse menneske*, *Det kontaktløse forhold* og *Den iscenesatte familie* – er vi på en ny kunstnerisk rejse sammen med et hold af mennesker med stor erfaring fra mime/fysisk teater, dans og objektteater samt en fælles reference fra forskningsprojektet "Übermarionetten", der netop omhandler undersøgelsen af skuespillerens og marionetteatrets sceniske udtryk og sammensmeltning til et nyt scenisk udtryk. Holdet er: skuespiller Øyvind Kirchhoff, dukkemager, dukkespiller og scenograf Rolf Søborg, danser/performer Katrien van der Velden og instruktør Lotte Faarup.

Det Olske Orkester ønsker med forestillingerne at sætte fokus på vores digitaliserede verden og måden vi agerer i den. Danmark er et af de mest gennemdigitaliserede lande i verden. Robot-funktioner og digitale devices er i stigende grad en del af vores virkelighed, som hjælpere i og uden for vores krop. Vores evner til at kommunikere og være i den fysiske verden sammen bliver udfordret i takt med at digitaliseringen af vores dagligdag tager over, på studiet, på indkøb, på arbejdet, til møderne, i fritiden... Vores liv forbedres, lettes, gøres smartere siges det, når vi ikke mere behøver at mødes eller udveksle med andre mennesker for at løse en opgave. Vi kan klare alt hver for sig, uden at bede om hjælp.

Måske er det på tide at bede om hjælp...

Vi ønsker jer rigtig god fornøjelse!

Det Olske Orkester

Forestillingen

Stay connected! Sådan lyder et kendt reklameslogan. Og det er lige præcis sådan, han føler sig, vores hovedperson i forestillingen Det kontaktløse forhold. Han føler sig "connected" med hele verden. Nu kan han så ikke se sig selv udefra, men hvis han kunne, ville han opdage, at det der er allermest "connected", det er spidsen af højre hånds pegefinger og plastikoverfladen på hans computer...

Det er connected, fra klokken 7 om morgenen til midnat, nogen gange også om natten... Men han har det godt. Vores hovedperson. Hans øjne stirrer begejstrede ind i computerskærmen. Han føler sig oplyst. Hvilket han også er - lige så oplyst som hvis man satte sig foran en kraftig lampe og stirrede ind i den... Nej nej, han har det godt. Han har bare et problem: Hans nabo og alle hendes lyde! Når hun synger, når hun spiller klaver, når hun græder, når hun smækker med døren. Det er dybt ubehageligt med et levende væsen så tæt på. Vores mand ser ingen anden udvej end at flygte ned i sin seng med hænderne for ørerne...

MEN - dér i sengen falder han pludselig ned gennem et stort sort hul, lige ned i sin egen underbevidsthed... Og dernede møder han en stor robot, en perfekt kopi af mennesket, uden fejl og mangler, en der ikke generer ham, men holder ham med selskab. På hans præmisser...

Vi er i Det Olske Orkester meget optaget af den ensomhed, som opstår når mennesker erstatter levende møder med kommunikation bag skærme. Vi er optagede af, når mennesker erstatter levende relationer med forhold til sociale robotter. Hvad gør det ved vores kroppe? Hvad gør det ved vores selvopfattelse, når vi modtager hjælp og omsorg fra maskiner og ikke levende mennesker?

Mange forskere påpeger, at robotten ikke kan lære mennesket empati, men at der modsat er risiko for at udvikle afstumpet adfærd sammen med robotten, netop fordi der ikke er tale om en gensidig moralsk omsorgssituation.

Andre mener, at den digitale tidsalder medfører fantastiske fremskridt, der gør menneskets liv hurtigere, nemmere og fri for alle (menneskelige) fejl og mangler. Men hvad nu hvis det netop er det uperfekte, fejlen, forstyrrelsen og besværet, som livet i virkeligheden handler om?

Lotte Faarup, instruktør

Tanker fra arbejdsbordet

Til teateropgaver, der altid er meget forskellige, har jeg for mit arbejde fundet flere metoder, der er en form for ritual, når jeg starter på en forestilling.

Først læser jeg manuskriptet på et følelsesmæssigt plan, derefter læser jeg det en gang til, hvor jeg laver en storyline. Derefter en tredje gang, hvor jeg noterer alle scenografi, rekvisit og kostume elementer. Som regel er det altid den første gennemlæsning, der er bærende for, hvordan jeg griber opgaven an, og de billeder, som opstår der, der følger mig gennem hele processen.

Det er naturligvis altid historien, der bestemmer sceniske elementer, men jeg ønsker at bevare et legende nysgerrigt blik gennem hele processen, og forbeholder mig retten til i formgivningsprocessen af dukker og objekter, at tage afstikkere fra skitser, hvis materiale og nuet angiver ting, som fornemmes bedre og spontane.

I mit arbejde med scenografi og dukker er det vigtigt, at efterlade så meget som muligt til publikums egen fantasi. Derfor må mine ting godt fremstå ufærdige, da dukker for mig ikke er selvstændige værker, men først opstår i mødet mellem publikum og spillerens fortolkning, i animationsteatrets fineste begreb, synenergi.

/ Synergi er samvirket mellem to eller flere tiltag/kræfter, som giver en større effekt end blot summen af de enkelte tiltag/kræfter giver hver for sig /

I vores forestilling er Katrien van der Velden naboen, der bliver til en dukke, animeret i hovedkarakterens lidt tørre og triste liv, spillet af Øyvind Kirchhoff. Omkring dem optræder et væld af rekvisitter. Deres to lejligheder er yderst minimalistiske og uden spor af personlighed, ganske let anslået af stål og akrylplader.

I trilogien om *Det moderne Menneske* har dogmet været, at vi bruger det samme grundareal til de tre forestillinger. Dens slags begrænsninger er for mig altid en gave, da de hurtigt sporer en hen på mulighederne i det, der er.

Oftentimes bliver dukkespillere omtalt som dukkeførere, en titel jeg ikke bryder mig om, som om at arbejdet med animationsteatret kun handler om at bevæge/føre noget fra et sted til et andet. For mig er dukketeatret en specifik kunstform, med egen dramaturgi og fortællegreb, og dens udøvere arbejder på samme måde som skuespillere, bevidst med karakterforståelse, rytme, poesi - og sidst men ikke mindst, teatrets vigtigste råstof, publikums egen fantasi.

Så kort sagt, I er medskabere af forestillingen.

God Fornøjelse

Scenograf og Dukkemager
Rolf Søborg Hansen

det kontaktløse forhold

KONCEPT Det Olske Orkester

DRAMATIKER OG INSTRUKTØR Lotte Faarup

MEDVIRKENDE Øyvind Kirchhoff og Katrien van der Velden

SCENOGRAF OG DUKKEMAGER Rolf Søborg Hansen

LYSDESIGNER Jeppe Lawaetz

LYDDESIGNER Jonas Jørgensen

VÆRKSTED Jon Gelting

KOSTUMIER Pille Behrendt

PRODUKTIONSLEDER OG TEKNISK AFVIKLING Søren Kyed

PR & MARKEDSFØRING Lena Hedegaard/Art Attack Aps

PROJEKTLEDER Charlotte Rindom

GRAFIKER Kåre Larsen

FOTOGRAF Miklos Szabo

PLAKAT OG FORSIDEBILLEDE Øyvind Kirchhoff

TAK TIL

Marc Van der Velden og Forsøgsstationen

FORESTILLINGEN ER STØTTET AF